

EURO LIBER

William MacDonald

Odvojeni svjetovi

EURO LIBER

Odvojeni svjetovi
William MacDonald

WORLDS APART
William MacDonald

GOSPEL FOLIO PRESS
P. O. Box 2041, Grand Rapids MI 49501-2041
Available in the UK from
JOHN RITCHIE LTD., Kilmarnock, Scotland

Cover design by J. B. Nicholson, Jr.
Copyright © 1993 William MacDonald All Rights Reserved
Published by Gospel Folio Press
P. O. Box 2041, Grand Rapids, MI 49501-2041
ISBN 1-882701-05-4

Ukoliko nije drukčije naznačeno, navodi iz Svetoga pisma uzeti su iz Biblije u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb 1999. god., u prijevodu dr. Antuna Sovića, Silvija Grubišića, Filiberta Gassa i dr. Ljudevita Rupčića.

Copyright by Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1997.
ISBN 953-151-251-5

Sadržaj

Predgovor.....	6
1. Svijet: kraljevstvo tame	7
2. Kraljevstvo koje je važno	10
3. Opaki vladar svijeta	11
4. Kralj Isus!	14
5. Građani svijeta	15
6. Građani svetog kraljevstva	16
7. Što nudi svijet	25
8. Sve ovo i nebo također	27
9. Različita lica svijeta	31
10. Dvije mudrosti: jasne suprotnosti	39
11. Modus Operandi (način rada)	45
12. Oružje našeg vojevanja.....	46
13. Isprazne svjetske počasti.....	48
14. Čast koja je važna	49
15. Čovjek svijeta	54
16. Čovjek Božji	56
17. Što je s brigom za društvo?.....	58
18. Zaključak	63
19. Bilješke	66

Predgovor

Kad shvatimo da zapravo postoje samo dva kraljevstva, to uvelike pojednostavljuje stvari. Postoji kraljevstvo koje Biblija naziva “svijet” i ono koje znamo kao kraljevstvo Božje, ili kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista. To su odvojeni svjetovi.

1. **Svijet: kraljevstvo tame**

Kad govorimo o svijetu u ovome smislu, ne mislimo na ovaj planet što nam ga je Bog dao kao privremeno prebivalište. Ne mislimo ni na svijet prirode koji nam je Bog dao da uživamo u njemu. I sigurno ne mislimo na čovječanstvo koje Bog očekuje da volimo kao što ga on voli (Ivan 3,16). Na što onda mislimo?

Svijet je civilizacija koju je čovjek izgradio, kako bi ispunio svoje želje bez Boga. Taj svijet nije samo neovisan o Bogu već mu se protivi. Svjetski sustav je utemeljen na pogrešnim načelima i promiče lažne vrijednosti. U velikoj mjeri je sebičan. Bogatstvo, moć i seks dominiraju u toj kulturi. “Od početka svijeta, sve civilizacije, koje su bez Boga, nose na sebi žig njegova prokletstva, a sve što ljudi nazivaju poboljšanjem, izumom i napretkom, ali bez Boga, samo je puko podizanje Babilonske kule, u svojoj suštini idolopokloničke i središta vlastite slave.”¹

Cijelo je društvo nadahnuto sotonom i od njega prima energiju. Baš kao što su sveti anđeli čuvari Božjeg naroda, tako su demonske sile aktivne u djelima carstva zla.

Isprazan šou

Svijet je zapravo isprazan. On je obična fasada. Bolesna šala. Ništa što nudi ne može zadovoljiti ljudsko srce. Cijela jedna biblijska knjiga – Knjiga Propovjednika – posvećena je razotkrivanju ispraznosti svijeta i života u tom svijetu pod suncem. Malcolm Muggeridge je to shvatio. On piše: “Došao sam do spoznaje da je ljudski život u svome cjelokupnom javnom ili

kolektivnom prikazu samo kazalište, i u tome smislu uglavnom jeftina melodrama.”²

Netko drugi je rekao: “Put svijeta je iluzoran. Za razliku od njega, Božje kraljevstvo je vječna stvarnost.” Ljudi iz svijeta nastoje izvući iz njega više nego što se tu može naći.

A ipak je veoma privlačan ljudima. Predstavlja se kao *summum bonum*, najveće dobro. Ljudi su zasljepljeni njegovim psihodeličnim svjetlima, svjetovnom glazbom, izazovnom odjećom. Svatko u Marlboro zemlji dobro izgleda, ima konja i naslonjen na prednji odbojnik kabrioleta šarmira ili biva šarmiran kraljicom ljepote. To je Nigdjezemska – umjetno društvo. Glamur i sjaj bez vrijednosti i bez ikakve koristi.

Što je svjetovnost?

Svjetovnost je ljubav prema prolaznim stvarima. To je sve što udaljava vjernika od Gospodina. Svjetovna je osoba ona čijim je svim planovima kraj u grobu. Jowett je to dobro rekao:

“Svjetovnost je duh, narav. Nije to toliko čin, koliko držanje. To je poza, stav... Svjetovnost je ljudska aktivnost u kojoj je Bog izostavljen. To je život bez nebeskog poziva, bez ideala, bez visina. Ona uopće ne prepoznaje uzvišeni Božji poziv u Isusu Kristu. Nema gorje. To je horizontalan život. Svjetovnost nema u sebi ništa vertikalno. Ima ambicije, ali nema težnje. Njezin je moto uspjeh, a ne svetost. Uvijek govori ‘Naprijed’ nikad ‘Prema gore’. Svjetovni su ljudi oni koji nikad ne kažu: ‘Podižem oči svoje prema gorama’”³

U nekim krugovima, definicija svjetovnosti je uglavnom ograničena na opijanje, pušenje, kockanje, plesa-

nje, kartanje, filmove i slične aktivnosti. Ali ona je daleko šira od toga. Dr. Dale je napisao: “Biti svjetovan znači omogućiti da viši zakon kojemu svi dugujemo vjernost, te slava i strahota nevidljivog svemira koji se razotkriva vjeri, kao i naš transcendentalan odnos prema Bogu duhova kroz Isusa Krista, našega Gospodina, budu nadjačani nižim interesima.”

“Brate moj, ako se želiš vratiti i živjeti svjetovnim životom, moraš se tamo vratiti preko groba, jer između Kristova tijela, čiji si ti dio, i svijeta koji ga je odbacio, leži grob. Svijet je odbacio Krista a mi smo u njemu ukopani od tog istog svijeta koji mrzi crkvu.”⁴

Postoji granica u božanskom strpljenu s onima koji nastoje izvući najbolje iz oba svijeta.

2. Kraljevstvo koje je važno

U oštroj suprotnosti sa svim ovim nalazi se kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista. U tom kraljevstvu duhovno se ističe iznad duševnog; vječno se cijeni više od privremenog. Užitek se ne prezire, ali se traži u njegovu najčišćem obliku i u jedinom pravom izvoru.

*Žedan sam, ali ne kao nekad što sam bio
za zaludnim užicima što ih svijet daje;
tvoje su me rane, Emanuele, zaustavile,
više ne tražim zadovoljstvo tamo gdje ne traje.*

*Bio je to pogled na tvoj dragi križ;
on mi je odbio srce od zemaljskog kala,
i poučio me da veselje luđaka i sjaj kraljeva
cijenim koliko i šljaku izlučenu od metala.
– William Cowper*

U Kristovu kraljevstvu nije bogatstvo nešto za čim treba žudjeti; duhovni je napredak ono što je doista važno. Nebesko kraljevstvo se tiče pravednosti, mira i radosti. Središnja je figura Krist, a ne ja. Sve se cijeni u skladu s tim kako izgleda u njegovim očima. Dok svjetovni ljudi vole novac i ne mare mnogo za Boga, podanici Kristova kraljevstva vole Boga i ne mare mnogo za novac.

3. Opaki vladar svijeta

Budući da postoje samo dva kraljevstva, to nužno znači da postoje samo dva vladara: sotona i Krist. Đavao je svjetski vladar. Zove se knez ovoga svijeta (Ivan 12,31; 14,30; 16,11), bog ovoga svijeta (2 Korinćanima 4,4) te gospodar zračnog kraljevstva, duh koji je sada na djelu među nevjernicima (Efežanima 2,2b). Apostol Ivan nas izričito podsjeća da je “sav svijet u vlasti zloga” (1 Ivanova 5,19). On ljude drži u zatočeništvu i treba ih probuditi iz smrtnoga sna. Iako je đavao veoma moćan, nije svemoćan i ipak je pod Kristovom vlašću.

Đavao je najgori neprijatelj Isusa Krista te stoga i njegovih sljedbenika. Druga dva neprijatelja su svijet i tijelo. Baš kao što se đavao protivi Kristu, tako se i svijet protivi Ocu, a tijelo Duhu. To se trojstvo zla opisuje na sljedeći način: đavao je neprijatelj koji stoji protiv nas; svijet je neprijatelj koji stoji oko nas; tijelo je neprijatelj koji stoji u nama.

Njegova vreća trikova

Mi nismo nesvjesni đavlovih izuma. Razmotrimo metode koje upotrebljava:

Prijevara. On je otac laži i laže od početka (Ivan 8,44). Izdaje se za anđela svjetla i šalje svoje sluge prerušene u sluge pravednosti (2 Korinćanima 11,14-15). Pogrešno navodi Božju riječ (Postanak 3,1). Nastupa s lažnim znamenjima i čudesima (2 Solunjanima 2,9). Nastoji posijati sumnju i odricanje te odvratiti Božji narod od iskrene i čiste predanosti Kristu (2 Korinćanima 11,3). Kuša ljude da lažu (Djela 5,3).

Kleveta. On je tužitelj braće; optužuje ih dan i noć (Otkrivenje 12,10).

Imitiranje. Sotona ima krivotvorinu za sve što dolazi od Boga. Osposobio je egipatske vračare da imitiraju Mojsijeva čuda (2 Timoteju 3,8). Kukolj u kraljevstvu (sinovi zloga) oponaša dobro sjeme (sinovi kraljevstva) (Matej 13,38). Kao što kaže J. Oswald Sanders: “Nije ga Augustin nizašto nazvao *Simius Dei*, ili imitator Boga. On ima svoje “trojstvo”: đavao, zvijer i lažni prorok; svoju crkvu: sotonina sinagoga (Otkrivenje 2,9); svoje sluge: sotonine sluge (2 Korinćanima 11,15); svoje evanđelje: drugo evanđelje (Galaćanima 1,6); svoju teologiju: đavolske nauke (1 Timoteju 4,1); svoje žrtve: žrtve vragovima (1 Korinćanima 10,20); svoj stol i svoj kalež (1 Korinćanima 10,21-22).”⁵

Obeshrabrenje. Još jedan sotonin trik je varanje kršćana time što uzrokuje da ih “sruši prevelika žalost”, što znači da budu obeshrabreni (2 Korinćanima 2,7-11). Također može tlačiti vjernika sumornim raspoloženjem i očajem.

Progon. On ide okolo kao ričući lav da uplaši i uništi (1 Petrova 5,8; Otkrivenje 2,10). Zapravo je nepromjenjiv cilj ovoga lopova da ukrade, ubije i uništi (Ivan 10,10).

Nepotpuna predanost. Baš kao što je htio odvratiti Isusa od odlaska na križ (Marko 8,31-33), tako nastoji odvratiti kršćane od nošenja križa.

Oholost. On zna iz vlastitog iskustva da oholost dolazi pred uništenjem (1 Timoteju 3,6). Stoga ovaj izum koristi na drugima.

Moralni pad. Iskušava ljude zbog njihova manjka samokontrole (1 Korinćanima 7,5).

Lažni nauk. U osvit ljudske civilizacije kušao je Evu da povjeruje da može postati kao Bog (Postanak 3,5).

Tjelesne boli. Pavlov trn u tijelu bio je sotonin poslanik, poslan da ga trajno muči (2 Korinćanima 12,7). Đavao rešeta Božji narod teškim okolnostima (Luka 22,31). Sve bolesti, patnje i tragedije dolaze od njega, ali u životu vjernika ih Bog može nadvladati na svoju slavu, na kršćaninovo dobro i na blagoslov drugima.

Ometanje Evandjelja. Otima sjeme od površnih slušatelja (Matej 13,19). Također zasljepljuje um nevjernika, da ne bi vidjeli istinu i bili spašeni (2 Korinćanima 4,4).

Kolebanje. On navodi ljude da odugovlače, da odgađaju djelovanje i odlažu odluke, posebno kad se radi o Evandjelju.

4. Kralj Isus!

Gospodin Isus je, naravno, vladar drugog kraljevstva. On nije ništa manje nego stvoritelj i upravitelj svemira. On ima ono što nema nijedan kralj – sveznajne, svemoć, sveprisutnost, što znači da je on svuda. Osim što je savršen Bog i savršen čovjek, on je i savršen spasitelj od grijeha. U njegovoj su ličnosti spojene sve izvrsnosti, sve ljepote, sve vrline i milosti.

On je beskonačan, jedinstven i neusporediv. U sadašnje vrijeme on vlada sa svoga prijestolja na nebu nad svima koji ga priznaju za svog vrhovnog vladara. Uskoro će se vratiti na zemlju kao kralj kraljeva i gospodar gospodara i vladat će nad cijelim svijetom iz Jeruzalema kao svoje prijestolnice.

5. Građani svijeta

Svi neobraćeni ljudi pripadaju svijetu. Oni se nalaze u svim slojevima društva – od vrha do dna. Mnogi izvana izgledaju kao moralni, poštenu ljudi koje bi svatko poželio za prve susjede. Ostali su, dakako, nemoralni, izopačeni i puni bezakonja. Zajedničko im je to što ni jedni ni drugi ne žele priznati Gospodina Isusa Krista za Gospodina i Spasitelja.

Oni žive “prema Eonu ovoga svijeta, prema gospodaru zračnog kraljevstva – duhu koji je sada na djelu među nevjernicima” (Efežanima 2,2). Bog ovoga svijeta je oslijepio umove nevjernika “da jasno ne vide svjetlo sjajne Radosne vijesti Krista” (2 Korinćanima 4,4). Zbog straha od smrti oni su cijelog života u ropstvu (Hebrejima 2,15).

Njima je u svijetu ugodno, tu su domaći, osjećaju se kao kod svoje kuće, vole svijet i on voli njih (Ivan 15,19). Neprijatelji su Božji i đavao ih drži u svojim kandžama. David ih je opisao kao ljude kojima je “dio ovaj život” (Psalam 17,14).

6. Građani svetog kraljevstva

Kršćani su stranci

S druge pak strane, vjernici su pridošlice i putnici na zemlji (1 Petrova 2,11). Za njih je svijet sirotinjski dom, ali bogata škola. Oni putuju svijetom u svoju zemlju, riješeni da ne uzmu na sebe svjetovni karakter – niti jedan njegov dio. Kao što je Isus podsjećao svoje učenike da se nalaze u svijetu, ali da mu ne pripadaju (Ivan 17,11.14.16). Jer kakav je on, takvi su i oni u ovome svijetu (1 Ivanova 4,17). Pavao ih uspoređuje s poslanicima koji su poslani s neba da predstavljaju Gospodina u njemu (2 Korinćanima 5,20).

S tim u vezi, Vance Havner komentira: “Kad je Jakov na Josipov poziv doveo svoju obitelj u Egipat, tamo su se nastanili, u ‘gošenskom kraju’. Danas Božji narod, crkva, koja pripada nebeskom kraljevstvu, živi u Egiptu, kao da je u ovome svijetu, ali ne pripada njemu. Oni su duhovna kolonija neba. To nisu građani zemlje koji će otići u nebo, već građani neba koji se probijaju kroz ovaj svijet, pridošlice i putnici, prognanici i tuđinci, sveti narod među narodom, Božja obitelj.”⁶

J. G. Deck je prikazao pravi status vjernika kad je napisao:

*Pozvani odozgo i po rođenju nebeski rod
(oni koji su nekoć bili građani zemlje),
kao putnici u svijetu tražimo nebeski dom,
naš dio, koji će doći u godinama pred nama.*

*Mi smo ovdje samo pridošlice, ne žudimo
za domom na zemlji koja ti je dala samo grob:*

*tvoj je križ potrgao sveze što su nas vezale za svijet,
ti si naše blago iz svijetlog područja.*

Kao što je rekao Philip Hacking: “Mi smo, poput Abrahama, pozvani da iziđemo iz svijeta jer se razlikujemo, ali i da se vratimo u svijet jer smo sol i svjetlo.”⁷

Kršćani ne ljube svijet niti ono što pripada svijetu, već nastoje vršiti Božju volju, znajući da će, čineći tako, ostati dovijeka (1 Ivanova 2,15-17). Oni su u pravom smislu te riječi nekonformisti i odbijaju biti izliveni po kalupu svijeta (Rimljanima 12,2). “Društvo zahtijeva konformizam. Spustiš li se ispod njegovog standarda, kaznit će te; uzdigneš li se iznad njega, progonit će te. Ono zahtijeva dosadan, siv, prosječan konformizam. Ali kršćanin je daleko od toga. U raskoraku je, jer ‘u daljini čuje bubnjara’. On više nije odjek; sad je glas. Nije stvar, već osoba. Prevlast gomile je slomljena.”⁸

Kršćani žive život neprestanog sukoba. Kao što je rekao Ronald Dunn: “To nije utakmica koja se gleda sa sigurne udaljenosti. Mi smo u središtu tog sukoba i osobno sudjelujemo u njemu, bili toga svjesni ili ne.”⁹ Tu se ne radi o suživotu ili popuštanju napetosti i kompromisu, već o pozitivnom neprijateljstvu što ga kršćanin ima prema sotoninu kraljevstvu. On svjedoči da su mu djela opaka (Ivan 7,7), ali također navješćuje poruku pomirenja – naime, da grešnik može biti izmiren s Bogom kroz djelo Spasitelja na križu na Golgoti. Tamo je Bog Otac “Njega koji je bio bez ikakva grijeha... učinio mjesto nas grijehom, da mi u njemu postanemo pravednošću Božjom “ (2 Korinćanima 5,21). Prema tomu, iako vjernici trebaju biti odvojeni od svijeta, ne trebaju se izolirati od njega. Biblijsko odvajanje ne

zahtijeva samostanski život. Kao što je netko rekao: “Kršćanin mora živjeti u svijetu, ali ne smije dopustiti svijetu da živi u njemu.”

Pjesma Isaaca Watta nas podsjeća da “ovaj pokvareni svijet [nije] prijatelj milosti i neće [nam] pomoći da dođemo k Bogu.” Upravo suprotno, nepopustljiv je u neprijateljstvu prema nama i riješen da zbriše svako božansko načelo u kojemu mi stojimo i za koje se zalazemo. On nastoji istisnuti kreacionizam i zamijeniti ga evolucijom. Negira svetost ljudskog života pobačajem. Potiče raspad obiteljske zajednice dopuštajući razvod iz bilo kojega razloga. Čistoća bračnog odnosa se uskraćuje prijevračnim seksom. Na homoseksualizam i lezbijstvo se gleda kao na prihvatljiv alternativan način života. Božji zapovjedni lanac u kući i crkvi se ismijava militantnim feminizmom. Crkva i država su toliko odvojene, da je spominjanje Boga i Krista u javnom životu u cijelosti zabranjeno. Razvratnost, pornografija, golotinja, prljavština, žestina, strast i obesvećenje se toleriraju, čak prihvaćaju, kao nešto simpatično. I tako, drogiran i neosjetljiv, beživotan svijet prkosi svakom Božjem zakonu i kovitla se ka svojoj ognjenoj propasti.

Obred prelaska

Postoji obred prelaska iz svijeta u Kristovo kraljevstvo, a poznat je kao nanovo rođenje. Kad se osoba pokaje od svojih grijeha i primi Isusa Krista kao svoga Gospodina i Spasitelja, ona više ne pripada svijetu. Promijenila je svoje podrijetlo, svoje građanstvo i svoga gospodara. Svoj preobražaj prikazuje u krštenju vodom. Dok zaranja u vodu, zapravo govori: “Kad je Krist umro, i ja sam umro. Budući da je Krist umro grijehu i svijetu, i ja sam umro i jednom i drugom.” Kad

ustane iz vode pokazuje svoju riješenost da živi novim životom – kao osoba koja je od sada odana pravom kralju.

Progonjeni zbog pravednosti

Kršćani ne bi trebali biti šokirani kad dožive mržnju svijeta (1 Ivanova 3,13). Novi zavjet obiluje upozorenjima da to trebaju očekivati (npr. Ivan 15,18-19). Spasitelj nikad nije obećao da u životu vjernika neće biti prezira, izrugivanja, pa čak i progona. Naprotiv, uvjeravao je svoje sljedbenike da će u svijetu imati nevolje (Ivan 16,33). Evanđelje koje nudi odobravajući osmijeh svijeta i postojanje bez problema je lažno.

Svijet mrzi Krista i naravno da će mrziti njegove sljedbenike (Ivan 15,18). Učenik ne može očekivati bolji tretman nego što ga je imao njegov Učitelj (Ivan 15,20). Kako je rekao Spurgeon: “Svijet je Učitelju podigao križ i ne može se očekivati da njegove učenike nagradi krunom.”

*Na zemlji je odbačeno
svako zajedništvo s tobom
i što onda možemo očekivati,
već da budemo odbačeni kao i ti?
Dostojan si Gospodine!
Ti si nas od zemlje oslobodio.
– S. P. Tregelles*

Netrpeljivost prema kršćanima

Svijet ljubi one koji mu pripadaju (Ivan 15,19), one koji prate partijsku liniju. Ali za nekonformističke vjernike ne postoji ništa osim osude.

Naša nespремnost da dopustimo svijetu da nas ugu-
ra u svoj kalup objašnjava zašto postoji toliko mnogo
netrpeljivosti prema kršćanima na televiziji i u film-
ovima, zašto postoji tako izražen antikršćanski stav
i predrasude o kršćanima na radiju i u tisku. Patrick
J. Buchanan je nedavno primijetio: “Živimo u doba
kad je ruganje crncima zabranjeno i antisemitizam se
kažnjava političkom smrću, ali je netrpeljivost prema
kršćanima popularan dvoranski sport, dok se filmovi u
kojima se izruguje Isus Krist smatraju avangardom.”¹⁰

David Hesselgrave dodaje: “Unatoč ugodnim okol-
nostima u kojima se nalazi većina [kršćana], otrežnju-
juća je činjenica da je dvadeseto stoljeće bilo obilježe-
no strahovitim rastom neprijateljstva prema Kristovu
narodu, prema svemu što on predstavlja i za što se
zalaže. Osim toga, malo je znakova na obzoru da će
se to smanjiti. Naprotiv, postoje mnogi znakovi koji
ukazuju na povećano protivljenje usmjereno osobito
na one koji su uključeni u širenje kršćanske vjere.”¹¹

Ljudi iz svijeta, koji se između sebe ne slažu oko
mnogih stvari, mogu se ujediniti u neprijateljstvu pre-
ma Kristu. Farizeji i saduceji, Židovi i pogani, Pilat i
Herod – svi su oni našli zajednički jezik u mržnji pre-
ma novozavjetnom kršćanstvu.

Poput mnogih drugih, ni Lenjin nije mogao pod-
nijeti kršćane koji su bili u stanju prkositi smrti zbog
potpune predanosti svome Gospodinu i svojoj vjeri.
Vidio ih je kao ozbiljnu prijetnju svojim političkim
težnjama. S druge pak strane, osjećao je samo prezir
prema nominalnim, neodlučnim kršćanima, jer je znao
da ih može lako kontrolirati. Bio je u pravu. Odanost

Kralju kraljeva omogućuje vjerniku da ustane protiv vlasti stranog režima.

“Što više crkva izgleda kao svijet, govori kao svijet ili postupa kao svijet, on je više prezire, jer svijet može potući crkvu u svemu, osim u jednome: u življenju života za Krista. To i samo to je naša posebnost, samo po tome se razlikujemo i samo u tome je naša snaga.”¹²

Često je čovjek kad tek primi spasenje pun entuzijazma; toliko je oduševljen i ispunjen Gospodnjom radošću, da očekuje da njegovi nevjerni rođaci i prijatelji povjeruju u Krista čim čuju Evanđelje. Ali umjesto toga, suočava se s osinjakom otpora (Matej 10,34-36). Obitelj ga optužuje da je veći katolik od Pape i da se ponaša kao da je jedino on svet i najbolji. Bilo im je sasvim ugodno s njim dok je bio glupan, pijanac i strastven ljubitelj seksa. Ali sad ne mogu izaći na kraj s promjenom koja se dogodila u njegovu životu. Prijatelji ga osuđuju jer više ne sudjeluje u njihovim razuzdanim zabavama (1 Petrova 4,4). Preko noći je postao čudak.

Linija bojišnice

Svijet voli vjernike koji ispovijedaju da su kršćani ali koji svojim životom pokazuju da nikad zapravo nisu bili doista obraćeni (Ivan 15,19). Ako osoba tvrdi da je kršćanin, a ipak voli svijet, time dokazuje da u njoj nema Očeve ljubavi (1 Ivanova 2,15b). Jakov to kaže iskreno i bez uvijanja: “Preljubničke duše, zar ne znate da je prijateljstvo prema svijetu neprijateljstvo prema Bogu? Dakle, tko god hoće da bude prijatelj svijetu, postaje neprijatelj Bogu “ (4,4). Linija bojišnice je jasno nacrtana.

Tužan je to dan za kršćanina kad postane omiljen u svijetu. To znači da je do te mjere uprljao svoju poruku da je sablazan križa nestala. Ili znači da se njegov život ne razlikuje od života ljudi oko njega; njegov život ne osuđuje njihov. On dopušta da ga voda nosi, umjesto da pliva protiv struje. Poput kameleona se prilagođava okruženju. Čineći to, pao je pod Spasiteljevu strogu osudu: “Jao vama kad vas svi ljudi budu hvalili. Ta, isto su tako postupali s lažnim prorocima očevi njihovi” (Luka 6,26).

Božji narod ne smije biti zastrašen zato što ga svijet gleda s neodobravanjem. To mrštenje je bezopasno. Mi slijedimo onoga koji je pobijedio svijet (Ivan 16,33) i sudjelujemo u njegovoj pobjedi. Veći je onaj koji je u nama nego onaj koji je u svijetu (1 Ivanova 4,4). To je jamstvo naše snage. Vjera nam omogućava da vidimo ispraznost svijeta. On je prolazna sjena, nema stalne suštine ni vrijednosti. Ne može dati trajno zadovoljstvo, već nudi samo užitak u grijehu na neko vrijeme.

Zapravo bismo se trebali radovati kad doživimo mržnju i odbacivanje svijeta: kad se profesor podrugljivo izražava o našoj vjeri; kad nas ljudi s kojima radimo otpišu kao mračne; kad nam se vlastita obitelj podsmijeva da smo izgubili dodir sa stvarnošću. Većina nas nikad neće biti uhićena ni pretučena zbog svoje vjere. Nitko nas neće kamenovati ni spaliti na lomači. Nije tako velika stvar biti verbalno zlostavljan. Trebali bismo se, poput prvih učenika, radovati što nam je udijeljena čast da podnesemo zlostavljanje za ime Isusovo (Djela 5,41).

J. G. Deck je imao pravo kad je napisao ove retke:

*Učitelju, mi više nismo kod kuće
u svijetu koji te je mrzio,
već strpljivo tvojim tragom idemo
da tvoju žalost i radost upoznamo;
krotko ćemo se susresti s najmračnijim časom,
– tvoja je sila naša pomoć –
podnijet ćemo sramotu, prezir i kušnju
jer si ti bio prezren i raspet na križ.*

Tko je idiot?

Podanici Božjega kraljevstva su zagonetka ljudima iz svijeta (1 Ivanova 3,1b). Kao što je Petar rekao: “Zato se sad čude da se ne slijevate s njima u istu široku rijeku razuzdanosti, i vrijeđaju vas” (1 Petrova 4,4). Njima su naši ciljevi i stavovi strani. Ne može biti drukčije jer mi nismo od svijeta, baš kao što ni Krist nije bio.

Dostojevski ovo vrlo vješto oslikava u svojoj knjizi “Idiot”. Aristokratsko društvo iz njegova vremena bilo je opsjednuto prestižem, moći, seksom i imovinom. Istina ih nije puno zanimala. Stalno su bili u žestokom sukobu jedno s drugim, ili su čavrljali o banalnim, beznačajnim stvarima. Trač je bio beskrajan, a pravog plemenitog karaktera bilo je malo.

Usred svega toga knez Miškin se isticao upadljivom ekscentričnošću. Nije mario za status, bogatstvo, dominaciju ili seksualna osvajanja. Zapravo ga je upadljivim činilo to što je bio uistinu divna duša.¹³

Ali ova je kristolika figura bila toliko nezemaljska da ga njegovi suvremenici nisu mogli razumjeti. U svojoj su mentalnoj zbunjenosti gajili prema njemu po-

miješan odnos mržnje i ljubavi. Nisu si mogli pomoći i morali su se diviti jednostavnosti njegova karaktera, ali su mu zamjerali jer ih je njegova plemenitost prikazivala u lošem svjetlu. Jednostavno rečeno, bio je nepodoban u društvu. Njegova neprilagodljivost i nekonvencionalno ponašanje doveli su do jednog jedinog zaključka: bio je idiot.

Pitanje je i onda i danas ostalo isto: “Tko je idiot?”

“Božje i ljudsko kraljevstvo se nalaze u potpunoj suprotnosti. Prvo koristi silu ljubavi, a drugo silu zakona. Jedno vodi služeći, a drugo upravljajući. Bog se bavi duhovnim vrijednostima: pravednošću, mirom i radošću, a čovjek svjetovnim: promicanjem sebe, pohlepom i političkim pokroviteljstvom.”¹⁴

7. Što nudi svijet

Svijet zapravo nema mnogo toga za ponuditi svojim građanima. Sve što nudi može se sažeti u ove riječi: “požuda tijela, i požuda očiju, i oholost života” (1 Ivanova 2,16; Duda-Fučak). Ovdje riječ požuda znači apetit, želja, nagon. Može se odnositi na seksualnu želju, ali je značenje mnogo šire od toga.

Požuda očiju se odnosi na čovjekovu nezasiťnu želju da vidi što više ljudi, mjesta i stvari. Ona se voli hraniti svime što budi životinju u njoj i nije je briga ako to sramoti Krista. Svjetski filmovi, televizija i časopisi su sveukupno usmjereni na požudu očiju. Nude užitak u onome što želi tijelo.

Požuda tijela se odnosi na želju tijela da ispuni sav svoj apetit. Nekad taj apetit nije loš sam po sebi, ali se pretvara u loš kad postane središte života, kad mu se povlađuje ili je neumjeren i kad se koristi suprotno Božjoj riječi.

Oholost života je ovozemaljska preokupiranost svojom ličnošću, imetkom, užicima; kad se čovjek diči stvarima koje uskoro moraju proći. On živi u tijelu koje će za nekoliko kratkih godina pojesti crvi. Živi za novac koji mu može kupiti sve osim neba. Živi za užitak koji mu ne može pružiti trajno zadovoljstvo. Oholost života uključuje želju za statusom i prestižem, za javnom slavom, bogatstvom i počastima.

Jednom riječju, požuda očiju, požuda tijela i oholost života pridonose samopovlađivanju.

*Oh, što sve svijet može dati –
ali ja sam pozvan sudjelovati u Božjoj radosti;
mrtav svijetu, u tebi ja živim,
u tebi imam nepomućeno blaženstvo;
nije mi teško sve zemaljske radosti ostaviti;
sve je moje, a ja sam tvoj.
– Nepoznati autor*

8. Sve ovo i nebo također

S druge pak strane, ono što Gospodin nudi je nadzemaljsko. Prisjetimo se što sve imaju oni koji pripadaju Kristovu kraljevstvu. I zapamti, ovo je samo primjer tog paketa.

Oni su upoznali ljubav na noviji, istinitiji način nego što su je prije znali. Iskusili su ljubav Boga, njihova Oca, i svih otkupljenih (1 Ivanova 3,1). To stoji u oštrom kontrastu s požudom koju nudi svijet.

Radost je još jedna povlastica koja prati spasenje (Rimljanima 14,17). To je neizrecivo ushićenje koje izvire iz zajedništva s Gospodinom. Njegova su dragocjena obećanja stalan izvor radosti. Za razliku od svjetovne sreće, ova ne ovisi o povoljnim okolnostima.

Spasitelj donosi mir s Bogom jer se Krist učinkovito pozabavio uzrokom neprijateljstva, to jest grijehom. On nudi mir srca i savjesti, jer je djelo otkupljenja dovršeno a mi se nalazimo pod stalnom Očevom skrbi. Krist je rekao: “Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!” (Ivan 14,27)

Kršćanska nada je jedinstvena jer u njoj nema elementa sumnje ili nesigurnosti. Očekivanje da ćemo primiti proslavljeno tijelo u nebeskom domu je sigurno jer je utemeljeno na Božjem obećanju.

Od svih vjernikovih materijalnih dobara na zemlji najdragocjenija je Biblija – nadahnuta, nepogrešiva Božja riječ. Ona sadrži sve što je potrebno za život i pobožnost.

Dar spasenja obuhvaća i neopisivu privilegiju molitve – prijema kod suverenog vladara svemira u bilo koje doba dana i noći. Božje dijete zna da Bog odgovara na svaku molitvu u skladu sa svojom beskonačnom mudrošću, ljubavlju i silom.

Zatim je tu oproštenje grijeha, svakako ne najmanji među našim blagoslovima. Tko bi mogao izmjeriti olakšanje spoznaje da su nam grijesi oprošteni i zaboravljeni, da nikad nećemo morati platiti kaznu jer je Kristova krv, prolivena na Golgoti, u potpunosti podmirila dug!

Pored toga, Božjem je djetetu zajamčena sloboda od vlasti grijeha. Iako se još uvijek može dogoditi da počini neki grijeh, on više nije vladajuća sila u njegovu životu. Njegova je vladavina prekinuta.

Ne smijemo zaboraviti izbavljenje od pakla. Kršćanin nikad neće iskusiti vječne strahote ognjenog jezera, jer ih je Gospodin Isus podnio umjesto njega na križu.

Spasenje nas dovodi u obitelj koja je rasprostranjena diljem svijeta, u zajedništvo otkupljenih. Ovo se ne odnosi na denominacije ili organizacije, već na krvlju otkupljenu Božju obitelj. Spone koje vežu ovo duhovno zajedništvo su bliže od običnih ljudskih veza.

Božje vodstvo je još jedna od povlastica svima koji pripadaju Kristu. Kad se povinujemo njegovu vodstvu, zajamčen nam je ispunjen život. Najzad imamo nešto za što ćemo živjeti i nekoga za koga bismo mogli umrijeti.

Na ovaj popis naše neprocjenjive imovine možemo dodati i pomoć koja je tu kad god nam je potrebna. Sveti Duh, naš Branitelj, dolazi da nam pomogne u svakoj krizi u životu.

Sadašnje i buduće nagrade su bitan dio vjernikove baštine. Gospodin nam kaže kako trebamo živjeti, daje nam potrebnu silu za to, a onda nas nagrađuje blagoslovima u ovome životu i krunom u onome koji će doći. Nitko ne može to nadmašiti!

Na kraju moramo spomenuti vječni život. To znači mnogo više od beskonačnog postojanja. Radi se o kvaliteti života, ništa manje nego Kristova života u vjerniku. To je nešto što sada posjedujemo i što će se nastaviti u vječnosti.

Kao što smo rekli, ovo je samo djelomičan popis blagoslova što ih imamo u Kristu Isusu. Svijet ne može ponuditi ni jednu od njih.

Stoga bi svako Božje dijete trebalo biti u stanju reći:

O svjetovna raskoši i slavo,

zalud vam svo širenje čari!

Ja sam čuo slađu priču!

Otkrio sam dobitak vječan!

Tamo gdje nam je Krist priprazio stan,

tamo je moje mjesto,

tamo ću Njega gledati u slavi,

tamo ću prebivati s Bogom zauvijek.

– H. K. Burlingham, 1865., na engleski prevedeno s njemačkog

Kad je sotona kušao Gospodina Isusa, pokazao mu je za tren oka sva kraljevstva svijeta i njihovu slavu (Luka 4,5). To nije trajalo dugo. Ali bit će potrebna cijela vječnost da Bog otkrije svom narodu “izvanredno bogatstvo svoje milosti dobrotom prema nama u Kristu Isusu” (Efežanima 2,7).

9. Različita lica svijeta

Svijet kontrolira svaki aspekt ljudskog ponašanja, osim ponašanja prave kršćanske crkve. U to spada svijet politike, biznisa, kulture, sredstava javnog informiranja, obrazovanja, zabave, pa čak i religije. Sve se to može činiti vrlo privlačno izvana ali je iza kulisa pokvareno. Politika je po samoj svojoj prirodi pokvarena; to je sustav korupcije, podmićivanja i kompromisa. Biznis je pokvaren; protkan je neetičkom praksom. Kultura je pokvarena; veliča seks, golotinju i nihilizam. Sredstva javnog informiranja su pokvarena; o zločinima, nasilju, skandalima i perverzijama izvješćuju agresivno, dok pristojnost i plemenitost tretiraju s proračunatim prezirom. Obrazovanje je pokvareno; veliča ljudsku mudrost koja se, nakon mnogih stoljeća, pokazala propalom. Svijet zabave je pokvaren; u svijetu mašte se od prostitutki, perverznjaka i punkera prave idoli i njih se obožava. U nekome je smislu svijet religije najgori; on odvodi ljude niz cvjetnu stazu u pakao, u zabludi da se mogu spasiti svojim dobrim djelima i dobrim karakterom.

U njemu, ali ne od njega

Rekao sam da svijet kontrolira svaki aspekt ljudskog ponašanja, osim ponašanja prave kršćanske crkve. Nažalost, često utječe čak i na crkvu. Jedan je revnosni promatrač tekućeg stanja rekao: "Tražio sam crkvu i našao sam je u svijetu. Tražio sam svijet i našao sam ga u crkvi."¹⁵

Nedugo prije svoje smrti, Francis Schaeffer je upozorio:

Prilagoditi se duhu svijeta u današnje vrijeme najgori je oblik svjetovnosti, u pravom smislu te riječi. Nažalost, moramo reći da se danas evanđeoski establišment općenito prilagodio nekom obliku duha svijeta kakav se očituje u našim danima... evanđeoski establišment je, u najosnovnijem smislu, postao duboko svjetovan.

A Wordsworth je napisao:

Svijet je previše s nama; na početku života i na kraju, pribavljamo i trošimo; uzalud rasipamo svoju snagu.

Politika. Sad ćemo razmotriti svijet politike. Često čujemo već izlizani argument: “Sve što je potrebno da bi zlo pobijedilo jest da dobri ljudi ne čine ništa.” Problem je u tome što je to svjetovno mišljenje, a ne božansko otkrivenje. Podsjeća nas se i da su se Josip, Mojsije i Daniel bavili politikom. Zapravo su Josip i Daniel bili državni službenici, a ne ljudi koji su se kandidirali za neki položaj. A Mojsije je bio trn u oku političkog establišmenta u Egiptu.

Što Biblija kaže na ovu temu?

Isus je rekao: “Moje kraljevstvo ne pripada ovom svijetu. Kad bi moje kraljevstvo pripadalo ovom svijetu, moji bi se dvorani borili” (Ivan 18,36).

Pavao je rekao: “Nijedan se vojnik u službi ne zapleće u poslove svakidašnjega života” (2 Timoteju 2,4).

Ivan je rekao: “Znamo... da je sav svijet u vlasti zloga” (1 Ivanova 5,19).

Primjer Gospodina Isusa je protiv političkog sudjelovanja. On je bio u protivničkom odnosu sa establiš-

mentom. Apostoli se nisu bavili politikom. Njihovo je bilo da idu u svijet i propovijedaju Evanđelje.

Primarno je građanstvo kršćanina ono nebesko (Filipljanima 3,20). Njegova je obaveza prema zemaljskim vlastima da se moli, plaća i bude poslušan.

Božji cilj u ovo vrijeme nije politička reforma, već da između pogana uzme narod svojemu imenu (Djela 15,14, Duda-Fučak). Pitanje je: “Hoćemo li slijediti njegov plan?”

Osnovni je problem ovoga svijeta grijeh, a s tim se uspješno može pozabaviti samo Evanđelje. Božja metoda je duhovna: nanovo rođenje.

Politika je po samoj svojoj prirodi pokvarena. Ako u njoj sudjelujem, glasujem o povjerenju u nju. Takvo je povjerenje potpuno neopravdano. Politika je imala stotine godina da dokaže svoju učinkovitost i, kakav je ishod?

Izvjешća o kršćanima u politici nisu dobra. William Kelly je rekao: “Nikad se kršćani nisu miješali u upravljanje svijetom, a ako su to činili, bilo je to na onečišćenje Krista i svoju sramotu. Oni su sada pozvani stradati s Kristom; uskoro će vladati s njim, ali on još nije preuzeo svoju veliku moć i vlast.”¹⁶

Vrijeme da vjernici vladaju s Kristom još nije došlo. To će se dogoditi kad se on vrati kao kralj kraljeva i gospodar gospodara. Kad su se Korinćani ponašali kao da već vladaju, Pavao ih je ispravio. Volio bi da su već bili na vlasti, tako da on i ostali apostoli mogu vladati s njima. Ali dok su Korinćani, figurativno rečeno, nosili krune i sjedili u počasnim ložama u amfiteatru, apostoli su bili kao ljudi u areni, osuđeni na smrt, podsmijeh

svima, a s njima se postupalo kao sa smećem svijeta (1 Korinćanima 4,8-13).

Lažno je očekivanje i pogrešno je misliti da će se uvjeti na zemlji popraviti (1 Timoteju 4,1-3; 2 Timoteju 3,1-5). I Biblija i dnevne vijesti pobijaju takvo mišljenje.

Kršćanin nalazi snagu u odvajanju od svijeta (2 Korinćanima 6,17). Nećemo ga moći pomaknuti sve dok smo njegov dio. Naše je veliko bogatstvo molitva. Više možemo učiniti kroz nju nego drugi kroz politiku. Možemo svjedočiti čudesnom preobražaju ljudskih života. Možemo molitvom dovesti ljude u Božje kraljevstvo. Mi održavamo ravnotežu snaga u svijetu. Zašto bismo to trampili za propali sustav politike?

Biznis. Lako je pomisliti da je poslovni svijet pošten, etičan i human, ali to nije stvarno. Želja za stjecanjem što više novca čini ga arenom krvavog natjecanja. Taj svijet je džungla. Etika je žrtvovana zbog profita a ljudi su žrtvovani zbog krajnjih rezultata. Vlasti izdaju zakone kako bi obuzdali zlouporabu, ali uvijek ima načina da se zakon zaobiđe. Knjigovodstveni trikovi skrivaju dobit od oporezivanja, a novac dat ispod stola otvara vrata za brzo bogaćenje.

Kršćanin ne može živjeti u izolaciji od poslovnog svijeta. Obična aktivnost življenja uključuje ga u njega. Morao bi izaći iz svijeta da bi bio potpuno slobodan od njega. Međutim, može ga uživati bez zlouporabe (1 Korinćanima 7,31). Može raditi, kupovati i prodavati, a da ne usvoji sumnjive metode svijeta. Može biti sol i svjetlo u uredu, u trgovini ili u tvornici (Matej 5,13-14). Može odbiti da ugrozi svoje svjedočanstvo tako što će odbiti sve što bi obeščastilo njegova Gospodina.

Naravno, postoje zanimanja koja su van dozvoljenih granica za vjernika; on ne smije biti uključen u ilegalne aktivnosti niti u one koje su fizički ili moralno štetne za druge.

Kultura. Zatim je tu svijet kulture – svijet umjetnosti i glazbe. Zacijelo ne postoji ništa čemu bi se moglo prigovoriti u humanističkim znanostima. Ništa loše? Nacionalna zaklada za umjetnost koju subvencionira Savezna vlada, financirala je slikanje portreta Isusa Krista u tako ružnoj i odvratnoj postavci, da se ne može opisati u pristojnoj književnosti. A tekstovi mnogih pjesama su vrlo sugestivni, provokativni i bestidni.

Ali što je s poticajnom umjetnošću i glazbom? Vjernici mogu uživati u talentima koje je Bog dao drugim ljudima, ali oni su ovdje radi većeg posla nego da budu poznavatelji lijepe umjetnosti. Sve dotle dok duše propadaju jer ne poznaju Evanđelje Isusa Krista, oni se moraju usredotočiti na ono što je od vječne vrijednosti. Kad je Pavao posjetio Atenu, središte kulture, nije bio impresioniran Partenonom ni hramom. Bio je ponukan da govori o izvrsnosti onoga koji ga je pozvao iz tame u veličanstveno svjetlo.

Mediji. Što je s medijima? Oni su produžena ruka propagande svijeta. Njihov posao je da “prodaju” svijet. Zato izvještavaju o vlastitim ličnostima i događajima. Ne očekuj da će se na naslovnim stranama novina i časopisa Krist spomenuti s poštovanjem. Ne vrijedi ti tražiti nešto duhovno poučno u prosječnoj TV emisiji. Katkad su kršćani u kušnji da se osjećaju uvrijeđeno zbog činjenice da tisak, televizija i radio izvješćuju o nasilju, veličaju grijeh i sramotu, a sve što je pristojno promišljeno zanemaruju. Naslovnice daju holivudskim

prostitutkama, a pobožni muškarci i žene, kojih ovaj svijet nije dostojan, jedva da se spominju. Pa, tako i treba biti. Zašto bi oni promicali suparničko kraljevstvo?

Ionako je bolje da Božji narod putuje svijetom inkognito. “A svijet nas ne poznaje zato što ne poznaje njega” (1 Ivanova 3,1b, Duda-Fučak). Kad se Krist pojavi, i mi ćemo se pojaviti s njim u slavi (vidi: Kološanima 3,4). Bit će to dovoljno brzo da dođe na naslovne strane. James Denney je to dobro rekao: “Ni jedan kršćanin ne bi trebao imati ambiciju ni o čemu drugom osim da što je nenametljivije moguće ispuni mjesto u životu koje mu je Bog dao. Što smo manje poznati, bolje za nas.”¹⁷

Jedan je radio kanal u svom promidžbenom programu bio precizniji nego što je shvaćao. Slogan je glasio: “Dajemo vam svijet svakih 30 minuta.” Isto je i s jednom TV stanicom sa sloganom: “Donosimo svijet u vaš dom.”

Obrazovanje. Što da kažemo o obrazovanju? U određenoj mjeri je ono poželjno i nužno. Želimo da naša djeca i mladi budu dobro obrazovani. Ali riječ koja se izdvaja u toj rečenici je “dobro”. Stoga kršćanin mora hodati tvrdom linijom. Mora odvojiti dragocjeno od lošeg, žito od kukolja, istinu od laži. Mora jesti meso i ispljunuti kosti.

Svjetovno je obrazovanje danas u kaosu. Ovi na vlasti eksperimentiraju sa svakim čaknutim prijedlogom koji dobiju, a ne uspijevaju poučiti osnove. Kada se javnost probudi i počne gundati zbog lošeg sustava, prosvjetari traže više novca. Ne treba njima više dolara, treba im više razuma.

Svijet odbija pružiti obrazovanje koje nije krivotvoreno. Vezuje činjenice sa izmišljotinama. Paradira s teorijama kao da su istine. Odbijajući da prizna Stvoritelja, pripisuje stvaranje, uređenje i poredak “prirodi”. Hvali se liberalizmom, ali je žestoko netolerantan prema Bibliji i svemu što ona naučava. “Svaka glavna ideja i filozofija koja oblikuje svijet u ovo vrijeme suprotna je novozavjetnom kršćanstvu i nakana joj je zbrisati ga s lica zemlje.”¹⁷

Zabava. Sljedeće je lice svijeta sustav zabave. To je svijet filmova, televizije, radija i čega sve ne – samo biraj. Bunyan ga naziva “Vašar taštine”. To je svijet skarednih insinucija, sugestivnog govora tijela i putevog stila. Ne samo da popularizira grijeh, već ismijava čednost i čistoću. Veliča seks i nasilje i sve što život čini jeftinim. Opisujući jedan aktualni film, poznati filmski kritičar je koristio izraze kao što su: neprekidna ružnoća, užas i izopačenost, i žestoka brutalnost.¹⁸ Njegova je skrivena nakana zabavljati ljude na putu u pakao i spriječiti ih da razmišljaju o vječnim stvarima. Zabavljači stvaraju dojam da je užitak ispunjenje. A onda se jedne noći kod kuće zapitaju “Zar je to sve što postoji?” i prislone si pištolj na glavu.

Religija. Baš kao što postoje samo dva svijeta, postoje samo dvije religije. Svjetska religija stavlja sebe na prijestolje i naučava spasenje po djelima i karakteru. Ona ima oblik pobožnosti, ali niječe njegovu silu.

Veoma je tolerantna prema svakom uvjerenju, osim prema istinitom Evanđelju, i prema svakome, osim prema predanim kršćanima.

Ona se odriče Biblije kao nadahnute Božje riječi i prepušta se varljivom ljudskom mišljenju. Ne postoji apsolut; sve je relativno.

Ona zamjenjuje Boga humanizmom, vjerujući da je čovjek gospodar svoje sudbine i kapetan svoje duše.

Nastoji ušutkati prave proroke. Voli samo one lažne koji slijede partijsku liniju, ili prave koji su mrtvi.

Upravo je religijski svijet razapeo Gospodina slave. Biti u zajedništvu s tim svijetom znači biti izdajnik Krista.

Gospodin Isus je van ovog monstruoznog sustava i poziva svoje sljedbenike da žive odvojeno od toga. Oni moraju izaći k njemu, van tabora, noseći njegovu sramotu (Hebrejima 13,11-14). Ovo znači odvajanje od bezbožne ekumenske mješavine vjernika i nevjernika, koja je tako česta u današnjem kršćanskom životu.

Da, u svim ovim područjima, učenik mora zauzeti mjesto izvan postojećeg poretka stvari. Njegova snaga leži u njegovu odvajanju. Arhimed je rekao da bi mogao pomaknuti svijet kad bi imao uporište izvan njega. Isto je i s vjernikom, ali mora biti izvan toga.

10. Dvije mudrosti: jasne suprotnosti

Razmotrimo sada mudrost svijeta i usporedimo je s mudročću našega kralja i njegova kraljevstva. Po svojoj mudrosti čovjek nikad ne bi mogao upoznati Boga. On smatra da je propovijedanje Evandjelja krajnja besmislica, ali Bog to u svojoj mudrosti koristi da spasi one koji vjeruju (1 Korinćanima 1,21). Čovjek nikad ne bi izabrao lude, slabe, neplemenite, prezrene i beznačajne da ispuni svoje ciljeve. Ali Bog ih je izabrao da posrami mudre i moćne i da umanjí one koje svijet smatra velikim (1 Korinćanima 1,27-28).

Na taj, i na druge načine, on čini ludom mudrost ovoga svijeta. Nije ni čudo da je Pavao rekao: “Jer je mudrost ovoga svijeta ludost pred Bogom! Stoji naime pisano: ‘On hvata mudrace njihovom lukavštinom’” (1 Korinćanima 3,19). Traill je bio još oštrijí. Rekao je: “Mudrost bez Krista je prokleta luda.”

Najveća ludost svijeta je odbacivanje Božje riječi. To ga ostavlja bez nepogrešivog autoriteta i baca da ga nosi struja u moru ljudskog mišljenja. Ne daj se prevariti: čovjek prihvaća ili Božju istinu ili ljudsko mišljenje, nema trećeg. Ako prihvaća ljudsko mišljenje, onda se nalazi u neprilici, jer je pitanje “Čije je mišljenje ispravno?” Radi se o ideji jedne osobe protiv ideje druge osobe. Često su najglasnija mišljenja ta koja se usvajaju, bez obzira na to koliko mogu biti besmislena ili netipična.

Kršćanin ima čvrste temelje – Božju riječ. On ima apsolutan standard po kojemu može procjenjivati riječi, misli i postupke. On svako mišljenje ispituje kroz Sveto Pismo.

Čovjekovo se mišljenje može promijeniti, ali Božji Zakon se ne mijenja.

Što se Biblije tiče, postoji apsolut. Postoje stvari koje su ispravne i one koje su pogrešne. Ali, odbaci Bibliju i sve je relativno. Tako se, dakle, ne može reći da su stvari pogrešne same po sebi. Pijanstvo i ovisnost o drogama mogu biti u genima, ili ništa više od bolesti. Homoseksualnost je prihvatljiv način života. Blud i brakolomstvo su u redu, sve dok se čine u ljubavi. Ljudski život je svetinja, osim kad se radi o pobačaju. Discipliniranje djece je tabu tema. Brak nije ništa drugo do pravni papir i može se prekinuti iz bilo kojeg razloga. Vrata su širom otvorena za radikalni feminizam, zavođenje psihologijom, humanizam, istočni misticizam, okultizam i idolopoklonstvo. Bitno je ono što ljudi misle o ovim stvarima.

Svijet veliča čovjeka i njegov intelekt. Vjernik veliča Božju riječ i zna da je strah Gospodnji početak mudrosti (Psalam 111,10).

Svijet stavlja premiju na većinu, na velike brojeve. Voltaire je rekao da je Bog na strani velikih bataljuna. Ali, Bog stavlja premiju na kvalitetu. On je smanjio Gideonovu vojsku s 32.000 ljudi na 22.000, a onda na 300, kako bi pobjeda očito bila Gospodnja. Isus je izabrao samo 12 učenika, ne 1.200. Kad je Bog u igri, većina nije uvijek u pravu; obično je to prezrena manjina, vjerni ostatak. E. Stanley Jones je rekao: "Mrzim ovu jagmu za brojevima koja vodi u kolektivni egoizam."

Svijet kaže: "Budi vjieran sebi." Kršćanstvo kaže da živimo za druge, smatrajući njih većim od sebe (Filipljanima 2,3).

U svijetu je uvriježen stav o spašavanju vlastitog života. Krist savjetuje svoje sljedbenike da izgube svoj život radi Evanđelja (Marko 8,35).

Za svijet je veličina ako ti služe, ako si vlastodržac i gospodar (Luka 22,25). Gospodin Isus pokazuje riječju i djelom da je veličina u služenju drugima (Luka 22,26-27). “Čovjekovo ja misli da je veliko i traži da mu služe. Ljubav služi i velika je.”

Svjetovni ljudi čine sve što mogu da stignu na vrh, do slave, do statusa. Kršćansko je učenje pak put prema dolje i lišavanje sebe samog (Filipljanima 2,7).

*Ljubav ima rub na svom plaštu
što dotiče prašinu i kal pomora.
Doseže mrlje na ulici i stazi,
i zato što može, ona to mora.*

Svijet mjeri bogatstvo količinom onoga što posjeduje. Što je obilje veće, veće je i bogatstvo. Vjernik svoje bogatstvo mjeri što manjim brojem svojih želja. Bogata budala gomila materijalne stvari. Mudar se kršćanin odriče svega radi Krista. Svjetovni ljudi sabiraju blago na zemlji; učenici na nebu.

Mudrost svijeta je ludost pred Bogom. Božja ludost je mudrija od ljudi.

Međutim, Gospodin Isus je napravio nevjerovatan ustupak kad je rekao da su na određeni način “sinovi ovoga svijeta mudriji od sinova svjetla” (Luka 16,8). Nevjernici se brinu za svoju budućnost, iako je ona, što se njih tiče, ovdje na zemlji. Sinovi svjetla se ne brinu za svoju budućnost na nebu; oni žive za trenutno i ono što osjete u određeno vrijeme, umjesto za vječnu stvarnost.

Ti TO zoveš mudrošću?

Zapravo je mudrost svijeta ludost i u njihovim očima. Navest ću nekoliko primjera:

Mnogi su svjetovni ljudi ateisti. To je nerazuman stav koji zapravo sam za sebe tvrdi da posjeduje sveprisutnost i sveznanje (znam da nigdje u svemiru ne postoji Bog) i niječe najjednostavnije dokaze.

Evolucija je suštinski princip svjetskog sustava. Ljudi znaju da ako postoji Bog Stvoritelj onda su mu oni odgovorni, a takva im je ideja posve neprihvatljiva. Budući da ne žele spoznati Boga, drže se evolucije, govoreći zapravo da je ništa stvorilo nešto iz ničega; da možeš imati stvorenje bez Stvoritelja. To je iracionalno!

Svjetovna psihologija nastoji objasniti ljudsko ponašanje, ali uporno odbija priznati postojanje izvornog grijeha. Nemoguće je objasniti zašto se ljudi ponašaju tako kako se ponašaju, ukoliko ne shvatimo da su oni grešnici po prirodi i navici.

Za zločine se krive roditelji ili okruženje. Ovo je, naravno, pokušaj da se eliminira čovjekova odgovornost. Ali neće moći. To ne djeluje. Na osobu ne utječe samo njezino naslijeđe ili okruženje, već još i više njezina vlastita volja.

Bog upozorava ljude da ne čine grijeh i objašnjava im što je kazna za neposlušnost. Ali ljudi poniru u nje, trpe posljedice i krive Boga za to. To je baš onako kako Biblija kaže: "Ludost čovjeku kvari život, a srce mu se ljuti na Jahvu" (Izreke 19,3). Je li to demonstracija mudrosti – ili čak pravičnosti?

Na jednom autu mogle su se vidjeti sljedeće svije naljepnice: *Spasimo kitove. Pobačaj: ženska prava.*

Igračke pištolji su u San Franciscu zabranjeni, ali pravi pištolji nisu.

TV emisije uče ljude kako da počine uspješan zločin, a onda ih kažnjavaju ako to učine.

Jednom je ubojici dopušteno da se izjasni da mu je uračunljivost bila smanjena jer je pojeo previše Twin-kija (američke grickalice). Smanjena mu je bila i kazna.

Američka vlada subvencionira proizvodnju duhana, a onda zahtijeva od proizvođača cigareta da upozore svoje potrošače da ove mogu biti štetne po zdravlje.

Alkoholizam se sada u svijetu prepoznaje kao bolest. Ali to je jedina bolest koja se dobiva činom slobodne volje, prodaje se u bocama, daje se na dar, vlast je oporezuje, stvara naviku i drži pacijenta podalje od neba.

Tisuće dolara se troše da se sjeverne sove i *percina tanasi* (rijedak grgeč iz rijeke Tennessee u Americi – op. prev.) spasu od izumiranja, dok se milijuni nerođene djece ubijaju pobačajem.

Božić se slavi na nacionalnoj razini, ali su božićne pjesme zabranjene u mnogim javnim školama.

Na discipliniranje djece se gleda s neodobravanjem, a onda se roditelji pitaju zašto su ona podivljala. Dugi niz godina su se generacije roditelja ponašale kao da je knjiga dr. Benamina Spocka “Briga o novorođenčadi i maloj djeci” (*Baby and Child Care*) druga biblija. On je godinama kasnije priznao da je zajedno sa ostalim “stručnjacima” kriv za današnju bezobraznu djecu. Rekao je: “Po mom mišljenju, najčešći problem roditelja u Americi, u današnje vrijeme, je nesposobnost da

budu čvrsti. Roditeljska pokornost samo potiče djecu da budu još nesnosnija i zahtjevnija. To neugodnost čini neizbježnom.”¹⁹ Roditelji bi se sačuvali od mnogo boli u srcu da su umjesto Spocka slijedili knjigu Izreka.

Nastavnici ne smiju dati učenicima aspirin bez roditeljskog pristanka, niti smiju odvesti djecu na izlet, ali je tinejdžericama često dopušteno legalno obaviti pobačaj bez roditeljskog znanja.

Kad god dođe do katastrofalne nesreće, Vlada odredi komisiju da ispita uzroke. Često je to pokušaj da se odvрати pažnja od neispunjenih sigurnosnih propisa. Moglo je biti uštedeno mnogo novca i mogli su biti spašeni mnogi životi da se djelovalo preventivno.

Sjedinjene Države su potrošile pola milijuna dolara na proučavanje posljedica pušenja na pse i 19 milijuna da provjere šteti li podrigivanje krava i druge stoke ozonskom omotaču.

11. Modus Operandi (način rada)

Razmislimo sada o metodama koje se općenito upotrebljavaju u svjetskom sustavu. Uobičajeno je da se pomaže onima koji pomažu tebi. Da se progone nekonformisti. Da se udarac uzvrati i vrati milo za drago. Da se, ako je neophodno, upotrijebi nasilje. Da se uradi najmanje što je moguće, za najveću moguću nagradu. Da se pokazuje pristranost. Da se daje prema pohlepi (Matej 20,1-16). Da se gaji duh natjecanja i da se svatko trudi nadmašiti druge (Jakovljeva 3,14-16). Da se poseže za ucjenom, mitom i korupcijom.

Nije tako u Kristovu kraljevstvu. Tu se pomaže onima koji ne mogu vratiti (Luka 14,12-14). Dok stradaš radi pravednosti (1 Petrova 2,20), pokazuješ ljubav prema svima (Rimljanima 13,8). Za zlo se vraća dobrim (Rimljanima 12,20; 1 Solunjanima 5,15). Ne pruža se otpor i ne suprotstavlja se; okreće se drugi obraz (Luka 6,27-29). Ideš i drugu milju (Matej 5,41). Ljubazan si prema svima, činiš dobro svim ljudima (Galaćanima 6,10). Daješ prema potrebi, a ne pohlepi (Matej 20,1-16). Surađuje se, a ne natječe se (1 Korinćanima 12,25) i strogo si pošten, odbijaš se upustiti u bilo kakve sumnjive poslove (Rimljanima 14,17).

12. Oružje našeg vojevanja

Svijet koristi fizičko oružje. Ovdje se ne ograničavamo samo na puške, tenkove, ratne brodove i bombardere. I novac se često koristi kao fizičko oružje; svijet vjeruje da je on odgovor na sve i da svaki čovjek ima svoju cijenu. Propaganda može biti korištena kao fizičko oružje. Laskanje je uobičajeni instrument, kao i psihološka manipulacija ljudima.

Ja želim spomenuti pet vrsta oružja u kršćanskom arsenalu: oružja koje daje život, a ne donosi smrt.

Jedno od njih je ljubav (Luka 6,27-35). Ovo ne treba miješati s prirodnom ljubavlju. To svi imaju i u tome ne postoji ništa jedinstveno. Kršćanska ljubav je natprirodna i može se pokazati samo silom Svetog Duha. Ona se širi i na neprivačne i nedopadljive. Daje i ne traži ništa zauzvrat. Okreće drugi obraz i ide još jednu milju. Voli svoje neprijatelje. Postupa s drugima onako kako bi onaj koji daje htio da se postupa prema njemu. Svjetovni ljudi ne mogu opstati pred takvom paljbom.

Molitva je oružje (Efežanima 6,18). Ona može potaći Boga da učini nešto što inače ne bi (Jakovljeva 4,2). Može doprijeti do ljudi kroz njega. Može promijeniti sudbinu naroda. Čovjek nikad ne prilazi bliže Svemogućemu nego kad se moli u Ime Gospodina Isusa. Svijet može donositi zakone protiv propovijedanja Evanđelja ali ne postoji način na koji bi mogao zaustaviti molitvu. Ronald Dunn je rekao: "Zastupanje u molitvi je tajno oružje tajnog kraljevstva. Prvi kršćani su to znali i, odbijajući da se poklone cezaru, molili su se za njega. Valja primijetiti da su i Petar i Pavle opominjali svoje čitatelje da poštuju kralja i mole se za njega, iako

je on protiv njih vodio krvav progon: (1 Timoteju 2,1-2; 1 Petrova 2,17).”²⁰

Biblija je oružje. Kao nijedna druga knjiga, ovaj mač Duha je živ, moćan i oštiji od svakog čeličnog mača (Hebrejima 4,12). On može osvjetliti i najmračnije srce. I najvećeg bezbožnika može osvjedočiti o grijehu. Može donijeti novo rođenje izgubljenima, bespomoćnima i beznadnima. Može dati vijenac umjesto pepela, ulje radosti umjesto ruha žalosti, i pjesmu zahvalnicu umjesto duha očajanja (Izaija 61,3).

Sljedeće je oružje kristolik život. Takav je život činjenica protiv koje ljudi ne mogu ništa odgovoriti (Djela 4,14). Jedno je čitati o istini u knjizi ili traktatu, a nešto sasvim drugo vidjeti je otjelovljenu u ljudskom životu. Svjetovnim ljudima se ona možda neće dopasti (vrlo je osvjedočavajuća o grijehu), ali nikad je neće zaboraviti.

Vjera je oružje koje pobjeđuje svijet (1 Ivanova 5,4). Ona nevidljivo čini vidljivim i budućnost pokazuje u sadašnjosti. Hrani se problemima i ne plaši se nemogućnosti. Odnosi pobjedu u bitkama, ruši kraljevstva, čuva vjernike od lavova i vatre. Može pomjerati planine, isušiti more i dati život mrtvima.

Svo kršćansko oružje je duhovno, a ne fizičko; moćno, a ne bespomoćno. U usporedbi s njim, svako je svjetovno oružje dječja igračka.

13. Isprazne svjetske počasti

Svijet motivira ljude razmetljivim odorama i počastima, kao što su plakete, diplome, vrpce, medalje, titule, trofeji, pehari. Jednom je Napoleon, držeći u ruci komad vrpce, rekao: “S ovim mogu izgraditi kraljevstvo.”

Zbog novca će čovjek neumorno raditi, putovat će bez prestanka, ugrožavati svoje zdravlje, zanemarivati obitelj, dati najbolje godine svog života bezličnim korporacijama, samo da bi bio otpušten kad više nije potreban, ili kad mu snaga počne slabiti.

Tjerat će svoje tijelo do krajnjih granica kako bi postigao sportsku slavu. Za prestižnu titulu neće ni jednu žrtvu smatrati prevelikom. Što sve neće učiniti da vidi svoje ime u profesionalnom časopisu ili lokalnim novinama?

Sve su svjetske počasti isprazne. Brzo se zaboravljaju i nemaju nikakve trajne vrijednosti.

Spurgeon je rekao da “svijet doista oskudno plaća. Što čini za one koje voli najviše? Kad učini sve što može, posljednje što mu je ostalo jest da tom čovjeku da titulu (a što je to?). Nakon toga mu načini visok stup, koji postavi na trgu da podnosi svakakve vremenske uvjete i bude nemilosrdno izložen svakoj oluji. I on stoji tamo, da ga gleda svaka budala – jedan od svjetskih velikana plaćen kamenom. To je ono što je svijet platio iz svoga srca, jer je od toga načinjeno srce svijeta.”²¹

14. Čast koja je važna

“Svijet plaća škrto i oskudno, ali jesi li ikad čuo kršćanina da se na taj način požalio na svoga Učitelja? ‘Ne’, reći će, ‘kad služim Kristu osjećam da je moj rad moja plaća; da je rad za Krista nagrada sam po sebi. On mi daje radost na zemlji i puninu blaženstva u budućem životu.’ Oh, Krist je dobar blagajnik!... Onaj tko služi Kristu može dobiti malo zlata i srebra koje ovaj svijet naziva dragocjenim, ali dobit će zlato i srebro koje se nikad neće rastopiti u posljednjoj vatri pročišćenja i koje će sjajiti među besmrtnim dragocjenostima u vječnosti. Svijet plaća škrto i oskudno, ali ne i Krist.”²²

Kršćanin gleda dalje od bezvrijednih zemaljskih počasti. “Ako smo njegovi, nemamo ništa ni sa čim, čak ni s najljepšim mrvicama slave ovoga svijeta. Budi uvjeren, to je samo komadić sramote za Božje dijete danas. Nije važno kakva bi mogla biti svjetska nagrada. Zašto bismo je željeli? Nije li sve naše? Zar nećemo suditi svijetu – da, čak i anđelima? Ne zadržavam se na činjenici da te stvari nose na sebi pečat vlastite beznačajnosti i bezvrijednosti, da čak i njihovi mudraci priznaju da je dobro protjerano i da nije više u igri. Tko ne zna da je čak i ‘vrpca’ dovoljna nagrada za nečije cjeloživotne napore! To su inače razumni ljudi. Što neće najbogatiji i najplemenitiji učiniti ili podnijeti za podvezicu (grb britanskog reda).²³

Amy Carmichael, neustrašiva misionarka u Indiji, “nije žudjela ni za jednim mjestom na zemlji osim za prašinom u podnožju križa”. U siječnju 1919. g. bila je obaviještena da će je zajedno s nekolicinom drugih odlikovati kralj Engleske. Napisala je pismo u kojemu

je to uljudno odbila govoreći: “Teško mi je prihvatiti iskustvo toliko različito od Kristova, koji je bio prezren i odbačen, a ne počašćen.”²⁴ Nakon mnogo uvjeravanja, najzad je prihvatila odličje, s tim da ne ide u Madras na svečanost.

Baron von Welz, bogati vlasnik nekretnina u Nizozemskoj, bio je ispunjen ljubavlju prema Gospodinu Isusu i željom da odnese Evanđelje nespasenima. Prestao je voljeti svoju titulu i bogatstvo i uputio se u Nizozemsku Gvineju (Zlatna obala) kao misionar. Prije odlaska je rekao:

Što mi znači titula “rođen u dobroj obitelji”, kad sam nanovo rođen u Kristu? Što mi znači titula “lord”, kad želim biti sluga pravoga? Što mi znači da me zovu “vaša milosti”, kad svakog trena trebam Božju milost i pomoć? Daleko od svih tih ispraznosti, sve ću ostaviti po strani i leći kraj nogu Isusa Krista, mog voljenog Gospodina, da me ništa ne bi ometalo da mu ispravno služim.²⁵

Još jedan od primjera je William Kelly. Kad je njegov nećak počeo studirati, profesori su bili impresionirani njegovim poznavanjem grčkoga. Kad su ga o tome pitali, objasnio je da ga je poučavao ujak, William Kelly. Kasnije, kad se otvorilo radno mjesto na fakultetu za grčki jezik, delegacija je posjetila Kellyja i pozvala ga da prihvati službu. Nisu mogli razumjeti njegovu odbijanje. Najzad je jedan od njih razdraženo rekao: “U čemu je problem, gospodine Kelly, zar ne želite stvoriti sebi ime u svijetu?” Odgovorio je jednostavno: “U kojemu svijetu, gospodo?”

Dave Hunt je rekao: “Za kršćane bi uživanje u popularnosti i počastima koje bi im ovaj sadašnji svijet

mogao dodijeliti bilo odricanje od njihova Gospodina. To ne znači da kršćani nikako ne trebaju biti uspješni u poslovanju, znanosti, akademskom svijetu, sportu i tako dalje. Zapravo bi trebali biti najbolji što mogu u onome čime se bave. Ali njihove vještine, talenti i marljivost služe na Božju, a ne na vlastitu slavu. Ovaj svijet nema ništa što privlači vjernike; oni ga ne ljube i ne treba im njegovo odobravanje. Nisu poljuljani u utrci koju moraju trčati (1 Korinćanima 9,24-27; 2 Timoteju 4,7-8) ni kritikizmom svijeta ni njegovim pohvalama. Znaju da u konačnici ništa nije važno osim Božjeg mišljenja o njima.”²⁶

Služba Kristu je, u pravom smislu te riječi, nagrada sama po sebi. To me podsjetilo na jednu ženu koja je pokazala na svoga psa i rekla: “Ovaj pas želi znati za samo dvije stvari: što ja želim da učini i to da želi to učiniti.” Dreser ovčarskih pasa je rekao: “Ove pse ne moraš nagrađivati. Dovoljno im je da budu van na proplanku i da slušaju zvižduk pastira.” Ali za vjernika postoje druge nagrade. Tu je vijenac na kraju puta: vijenac slave, pravednosti i života. A najbolje su, od svega, Spasiteljeve riječi: “Dobro, valjani i vjerni slugo!... Uđi u veselje gospodara svoga” (Matej 25,23).

Michael Griffith pita: “Što ćemo morati da pokažemo o svom životu? Hoće li biti procjenjivan malim nagradama i uspjesima, potvrđama o obrazovanju, srebrnim peharima koji ukazuju na sportske vještine, medaljama, isječcima iz novina, napredovanjem u profesiji, statusom u lokalnoj zajednici, vrijednosti sata dobivenog kao dar za odlazak u mirovinu, osmrtnicom i dobro posjećenim sprovodom? Je li to sve što je značio naš život?”²⁷

Kineski evanđelist, John Sung, vraćao se kući nakon stjecanja diplome doktora znanosti u Americi. Kad se brod približio kraju puta, sišao je u svoju kabinu, pokupio sve svoje diplome, medalje i ključeve bratstva i bacio ih u more... Nekoliko dana kasnije usnuo je san u kojemu je vidio sebe u lijesu, s akademskom kapom na glavi i ogrtačem oko ramena, dok mu je u rukama bila diploma. Čuo je glas kako govori: "John Sung je mrtav: mrtav je svijetu." Kad je tijelo počelo pokazivati znakove vraćanja u život, anđeli odozgor su počeli plakati. John je rekao: "Ne plačite, anđeli. Ja ću ostati mrtav svijetu." Ostao je vjeran ovoj plemenitoj odluci do kraja svog života.²⁸

"To su hodočasnici... Njima kraljevstva i slave, počasti i nagrade, užici i oprosti ljudi, nisu privlačni. Oni su djeca uzvišenog kraljevstva, članovi slavnijeg Commonwealtha, građani plemenitijeg grada nego što je ijedan nad kojim je ikad izašlo sunce. Stranci mogu prevariti Engleza da potroši sav svoj novac, ali on si može dopustiti da ga izgubi ako je sav njegov kapital sigurno uložen kod kuće, u Engleskoj banci (*Bank of England*). Kako može plemstvo u nekoj maloj kneževini biti privlačno potomku imperije, koji brzo prolazi preko tog malog područja, toliko brzo koliko ga mogu nositi lokomotiva i bogatstvo, da bi preuzeo vrhovnu vlast u moćnoj monarhiji? Hodočasnik nema druge želje nego da brzo prođe određenu rutu do svoje kuće – preko staze dobro utabane kroz stoljeća – ispunjavajući svoje dužnosti i zahtjeve, vršeći vjerno svoju službu, ali uvijek imajući na umu da ovdje nema trajnog grada, da je njegovo nasljeđe u onome koji će doći."²⁹

Biti Božje dijete beskrajno je veća čast od bilo čega što svijet može darovati.

15. Čovjek svijeta

Idealan građanin svijeta je onaj koji ima novac, moć i iskričavu osobnost. On je karakteristično ohol i arogantan. Nisu mu strani zavist i svađa. U svojoj riješenosti da se obogati postaje netolerantan prema svakom suparniku i konkurentu. Kad je riječ o zaradi, čast se baca u vjetar; spreman je na kompromise i pribjegava neetičnoj praksi. Živi da zadovolji svoje prirodne apetite; na tom području su zabave i ostala okupljanja neuspjeli ako nisu dobro zaliveni alkoholom. Pod njegovim se besprijekorno čistim odijelom može skrivati vrlo nečist život. Ima ženu kod kuće i ljubavnicu u inozemstvu. Misaoni život mu je zagađen, a moral srozan. Njegov razgovor je protkan psovka i uličnim jezikom. Drugi ljudi su mu vrijedni samo toliko koliko ih može iskoristiti. Što se tiče naravi, fitilj mu je kratak. Priznati pogrešku za njega je slabost; praštanje mu je strano. Sve u svemu, on se ne uspijeva uzdići iznad tijela i krvi.

Čovjek svijeta živi po gledanju, a ne po vjeri. Vjeruje u ono što vidi. Sudi prema vanjskom izgledu. Za njega je ljepota “zlatnik ljudske vrijednosti”.

Dr. James Dobson piše da je “fizička ljepota najcjenjeniji atribut u našoj kulturi... Tako je lijepo dijete omiljenije među odraslima od djeteta prosječnog izgleda. Učitelji su skloni davati bolje ocjene privlačnoj djeci. Lijepa djeca primaju manje ukora od one druge. Ružnoj djeci se češće pripisuje krivica za prekršaje. Ova vrsta diskriminacije nastavlja se kroz mladenaštvo i odraslu dob”.³⁰

J. B. Phillips daje sljedeću verziju blaženstava, kako je upražnjavaju ljudi svijeta:

Blago onima koji se laktaju: oni napreduju u svijetu.

Blago onima koji su tvrda srca: oni ne dopuštaju da ih život povrijedi.

Blago onima koji se žale: na kraju sve bude po njihovom.

Blago ravnodušnima: oni ne brinu o svom grijehu.

Blago goničima robova: oni postižu rezultate.

Blago učenjacima svijeta: oni znaju kako izvrdati.

Blago izgrednicima: ljudi ih moraju primijetiti.³¹

16. Čovjek Božji

Isus je u Blaženstvima opisao idealnog građanina svoga kraljevstva. On je siromašan u duhu, tuguje, krotak je, žedan je i gladan pravednosti, milosrdan je, čistog je srca, mirotvorac je i strpljivo podnosi progon (Matej 5,3-12). Gospodin Isus je u svojoj javnoj službi uvijek govorio o svojim sljedbenicima kao o posljednjima, najnižima, najmanjima, siromašnima, razbaštinenjima (vidi Jakovljevu poslanicu 2,5). Božji čovjek je od drugog svijeta i zagonetka je svojim nespasenim prijateljima. Riječima i djelom on potiče ljude da misle na Krista. Blag je, ima lijepe manire i meka je srca. Nije osvetoljubiv, spreman je oprostiti onima koji mu nanose nepravdu. U njegovu životu nema pristranosti, licemjerja, nepoštenja i nemoralna. Može govoriti a da ne psuje, i lijepo se provesti bez alkohola. Za njega je život Krist, a smrt dobitak.

Božje dijete živi po vjeri, a ne po gledanju (2 Korinćanima 5,7). Zato što gleda kroz oči vjere, molitveni sastanak mu je poželjniji od bilo koje utakmice; vršenje službe crkvenog starješine mu je važnije od predsjedavanja Amerikom; nepoznati misionar vredniji mu je od najuspješnijeg biznismena; biblijsko proučavanje uzbudljivije je od dokumentarne emisije na televiziji; svjestan je da je crkva Bogu važnija od najvećeg carstva. Kad osoba živi po vjeri, učinit će za Krista ono što nikad ne bi za dolare. Za njega vjera znači viđenje. Sudi prema pravednoj procjeni, a ne po izgledu.

“Kršćanski mediji se ulagaju sportskim junacima, atraktivnim glumicama, bogatim biznismenima, ili visoko pozicioniranom političaru koji je tobože postao

kršćanin. Ti, vrlo često nezreli svjetovni novi vjernici, su na sav glas hvaljeni na kršćanskim TV postajama, s njima se paradira i prikazuju ih crkvi kao heroje vjere i uzor mladima, što kod kršćana izaziva na tisuće ‘ooh’ i ‘aah’, dok slušaju njihova ‘svjedočanstva’. Istodobno ponizan, pobožan misionar, zreo u vjeri, koji je ostao odan Kristu kroz desetljeća oskudice, iskušenja, teškoća i opasnosti, i koji je pridobivao duše za njega služeći na teškim područjima, jedva može privući publiku. Očito se prosječan kršćanin daleko više divi svjetovnom uspjehu nego pobožnosti. Nešto je očito pošlo krivo.”³²

17. Što je s brigom za društvo?

U novije vrijeme neki istaknuti kršćanski vođe otvoreno kritiziraju evanđeoske kršćane zato što nisu više uključeni u društvene programe kojima je cilj poboljšati svijet. Dojam što ga ostavljaju je da su vjernici religijski mračnjaci koji su zadovoljni propovijedanjem Evanđelja, dok svijet srlja u propast. Kršćani bi trebali malo više brinuti o tijelima nego o dušama. Kako mogu očekivati da se gladni i potlačeni ljudi zanimaju za poruku koja obećava hranu na nebu, ali ne i ovdje na zemlji? Tako stoji u optužnici.

Što je odgovor na nju?

Nitko, ni za tren, ne poriče da kršćani trebaju nastojati da ublaže ljudske potrebe i patnje. Gospodin Isus je naš primjer. On je išao okolo čineći dobro, ozdravljao je sve koje je tlačio đavao, liječio je bolesne, vraćao vid slijepima i hranio mnoštvo naroda. U priči o dobrom Samarijancu nije ostavio mjesta sumnji o našim obvezama prema bližnjima, što znači prema bilo kome u potrebi. Zapravo su kršćani uvijek bili na prvoj liniji u dobrotvornim programima, kao što su bolnice, sirotišta, gradske misije i obrazovne ustanove. S tim na umu, ne smijemo nikad zaboraviti da je vjernikov prioritet uvijek Evanđelje (Matej 28,19-20). Božja sadašnja nakana nije poboljšanje svijeta, već da između pogana uzme narod svojemu imenu (Djela 15,14, Duda-Fučak). Želimo li raditi za Gospodina, to mora biti i naš cilj.

Evanđelje je jedino rješenje za čovjekove probleme. Njegove su duhovne potrebe veće od fizičkih i socijalnih potreba. Korijen je ovoga problema grijeh, a samo

se Evanđelje bavi njime. Većina ljudskih lijekova nije ništa bolja od flastera. Kao što je Jeremija rekao, “I olako liječe ranu naroda mojega” (Jeremija 8,11).

Istina je da Evanđelje ima društvene implikacije. U kontekstu svakodnevnog života trebamo činiti dobro svim ljudima: hraniti gladne, oblačiti gole, biti milosrdni prema bolesnima, obilaziti zatvorenike. Ali povijest je pokazala da su kršćanske crkve i organizacije koje su prešle na polje humanitarnog rada, završile neisticanjem Evanđelja. Uključenje u društveni rad ne smije istisnuti naš prvi prioritet.

Stalno moramo sebe podsjećati da poboljšanje svijeta nije naš poziv. Nismo određeni da učinimo svijet boljim mjestom za život. Krajnji cilj je regeneracija a ne reformacija. Svjetski je sustav pod Božjim prokletstvom – zašto bismo onda radili protiv Boga?

Osim toga, nemamo biblijsko dopuštenje da se udružujemo s nevjernicima u nastojanju da dovedemo svijet u red. Pismo svjedoči upravo suprotno. Poslušaj! “Zar da pomažeš bezbožniku i da ljubiš Jahvine mrzitelji?” (2 Ljetopisa 19,2b) “Idu li dvojica zajedno da se ne dogovore?” (Amos 3,3) “Ne budite s nevjernicima pod jednim te istim jarmom; Što ima pravednost s bezakonjem? Što li je zajedničko svjetlu i tmini? Kako je moguć sporazum između Krista i Belijara? Kakva postoji zajednica između vjernika i nevjernika?” (2 Korinćanima 6,14-15)

Vjernici koji razmišljaju o tome da se uključe u reformu lošeg stanja u društvu moraju zauzeti biblijski stav. Evo nekoliko primjera:

Zalaganje protiv rata. Prosvjedi za mir u svijetu su uzaludni. Prije dvije tisuće godina svijet je odbacio

mironosnog Kneza i prikovao ga na križ kao zločinca. Od tada, planet nikad nije bio posve bez rata. I neće biti mira sve dok se Gospodin Isus ne vrati i uspostavi svoje kraljevstvo. Čovjek ne zna kako uspostaviti mir. Sukob je svojstven paloj ljudskoj naravi. Mir je poželj, ali je neostvariv pod sadašnjim uvjetima. Svi mirovni prosvjedi, naljepnice i plakate neće promijeniti tu činjenicu. To je gubljenje vremena i novca.

Svjetski program za hranu (WFP). Tko bi se usudio obeshrabriti slanje pomoći žrtvama gladi i katastrofa? Ljudska pristojnost i suosjećanje to zahtijevaju. Ali uznemirujuća je istina da, dok ljudi na tom području gladuju, u svijetu nema nestašice hrane. Problem je u lažnim religijama i ljudskoj pohlepi. Jedna lažna religija, na primjer, zabranjuje jesti meso. Ljudi umiru dok "svete krave" lutaju zemljom i žive od onoga što im daje osiromašeni narod. Strane vlade šalju žito, ali štakori ga jedu više nego ljudi, jer ljudi neće ubiti štakore. Zatim je tu problem raspodjele. Ljudska pohlepa preusmjerava hranu na druga mjesta a ne onima koji je trebaju. Uskraćuje opskrbu prezrenim etničkim manjinama i onima koji su na pogrešnoj strani političke ili religijske ograde. Ne žele dostavljati hranu besplatno jer bi to bilo loše za biznis. Samo Evanđelje napada lažne religije i ljudsku pohlepu. Zato je Krist odgovor na potrebe svijeta.

Kao što smo rekli, vjernici su uvijek bili na prvoj liniji u humanitarnim naporima. Oni reagiraju na prave slučajevne potrebe. Brzo se odazivaju i šalju pomoć u vrijeme gladi; to je kršćanski. Problem nastaje kad to postane glavna aktivnost i istisne Evanđelje. U svakidašnjem životu ima mnogo ljudi kojima treba pružiti pomoć. Isus je rekao: "Pusti neka mrtvi pokapaju svo-

je mrtve, a ti idi i navješćuj kraljevstvo Božje” (Luka 9,60, Duda-Fučak).

Zalaganje protiv pobačaja. Nema sumnje da je pobačaj ubojstvo. Nema sumnje da su militantni pripadnici pokreta koji se zalaže za pravo na život iskreni i da su često spremni podnijeti i zatvorsku kaznu zbog svog zalaganja. Ali ovo je još jedan slučaj u kojemu je dobro neprijatelj najboljeg. Prosvjedni redovi ne odvrćaju trajno ženu od nakane da se riješi nerođenog djeteta. Prosvjedi protiv pobačaja ne mijenjaju ljudsku prirodu. Zar ne bi bilo bolje provesti to vrijeme u propovijedanju Evanđelja i svjedočenju za Krista? Stvar je u prioritetima.

Vojna služba. Što se tiče vojne službe, postoje vrlo jaki razlozi za i protiv. Ubijanje drugih je protivno Kristovu nauku i njegovu duhu. On je rekao: “Moje kraljevstvo ne pripada ovom svijetu. Kad bi moje kraljevstvo pripadalo ovom svijetu, moji bi se dvorani borili... Ali moje kraljevstvo nije odavde” (Ivan 18,36). Također je rekao: “Svi koji se mača hvataju od mača ginu” (Matej 26,52). S druge strane, je li doista Božja volja da oružane snage budu sasvim bez soli i svjetla; bez ijednog kršćanskog svjedoka? Jesu li oni koji nose oružje više krivi od onih koji izrađuju to oružje, uniforme, ili bilo što drugo što na neki način pridonosi ratu? I što je s policijom koja nosi oružje i smatra se Božjim služiteljima (Rimljanima 13,4)? Ako ćemo braniti svoje žene i djecu od uljeza, zašto to ne učiniti na nacionalnoj razini? Kao što smo rekli, postoje argumenti na obje strane. Što bi kršćanin trebao učiniti u takvoj situaciji? Moj je odgovor da, ako se suoči s pitanjem služenja u oružanim snagama, ode pred Gospodina i zatraži jasnu naznaku Božje volje za sebe

za točno tu situaciju. Možda će ga Gospodin povesti da se usprotivi i da njegova savjest prigovori takvoj službi, ili da sudjeluje kao neborac. Može pristupiti vojnoj službi i pridružiti se cilju, ali ne ubijajući, već služeći kao misionar među onima koji se suočavaju sa smrću. Ne može se poreći da je vojska jedno od najvećih misijskih polja u svijetu. Ako Bog povede nekoga u oružane snage, oni koji sjede udobno kod kuće ne bi trebali na njega gledati niz svoje pacifističke noseve osuđujući ga. Također nitko ne treba osuđivati one koji su odlučili poslušati svoju savjest koja ih je od toga odvratila, kao ni one koji su odlučili služiti ali ne kao borci.

Građanska neposlušnost. Kršćanin nikad nema opravdanja za građansku neposlušnost. Njegova je prva obveza poštovati ljudske vlasti. Ali naravno, postoje granice. Ako vlast od njega zahtijeva da ne poštuje Gospodina, onda mora odbiti. Međutim, on se čak ni tada ne buni protiv vlasti. Umjesto toga, krotko podnosi kaznu za takvo odbijanje.

18. Zaključak

Dva kraljevstva – dva odvojena svijeta! Ne mogu biti suprotniji nego što jesu. Jedno je kraljevstvo zlo, a drugo je sveto. Jedno je plitko, lažno i obična je predstava. Drugo je carstvo realizma.

Krist je umro da nas izbavi od sadašnjega pokvarenog svijeta (Galaćanima 1,4). “Veoma je opasno ovo vrijeme u kojemu živimo, sa svim svojim kušnjama, i strašna je osuda koja ga čeka, tako da je jedini cilj našega Gospodina i cijele njegove službe bio da nas iz njega izbavi. Oni koji u njemu žive, ali mu ne pripadaju, slični su ljudima koji se penju na vrh planine, ili Mojsiju na vrhu Pisge: vide stvari onakvima kakve zaista jesu; uspoređuju pustinju s obećanom zemljom, sadašnje opako doba s predstojećim dobom slave, i tako zapravo unaprijed kušaju krasan okus doba koje će doći te im je još ružniji okus onoga u kojemu žive.”³³

Mi smo raspeti svijetu i svijet nama (Galaćanima 6,14). Križ je sva naša slava. Čista je glupost da kršćanin potroši najbolje godine svog života u težnji za svjetovnim, a zatim da kraj svoje pregorjele, protraćene karijere, da Gospodinu. Thomas H. Gill je to dobro rekao:

*Neću dati svijetu svoje srce,
a onda ispovijedati ljubav tvoju;
neću čekati da mi snage ponestane
i onda ti predati službu svoju.*

*Neću na krilima želje
letjeti da obavim svjetovno djelo,
a onda se penjati na nebesko brdo,
noseći sporo svoje umorno tijelo.*

*Oh, izaberi me u moje zlatno doba,
kad me radost i ljepota ima!
Za tebe je cvijet moje mladosti,
puninu svoga srca ne dam ljudima.*

Ne smijemo se suobličavati svijetu. Kad se marin-
ci obučavaju, cilj je uništiti njihovu civilnu osobnost,
kao i cijeli obrazac usvojenog mišljenja i ponašanja, te
ih ponovno oblikovati u vojnom kalupu. Na isti način
Bog želi da mi odbacimo svjetovni obrazac razmišlja-
nja i načina života, kako bi nas preoblikovao u sliku
Gospodina Isusa.

Svijet sa svojom požudom prolazi. Živjeti za tu pro-
laznu sjenu je isto što i uređivanje ležaljki na Titani-
cu, ili ravnanje slika u zgradi koja gori. Donald Grey
Barnhouse je rekao: “Ne smije nas zanimati svijet, jer
je to osuđena civilizacija koju je raspeti Gospodin pre-
dodredio za uništenje. Načela, ideali i metode našega
života ne mogu se miješati s onima iz svijeta, a da se
pritom ne onečiste i ne zagade.”³⁴

A. T. Pierson dodaje:

Ako čitaš Otkrivenje 17 i 18 naći ćeš tamo sve stvari
kojima se hvalimo: našu trgovačku nadmoć, ratničke
vještine, luksuz, ekstravagancije, izume, strojarsko
umijeće, lijepu umjetnost. Sve je to tamo prikazano
u slici Babilona, kojega čak i anđeo priznaje za ‘veli-
kog’. Ali njegova veličina nije od Boga i propast će, ne
zbog vanjskog napada, već od svoje unutarne truleži –
na kraju će se raspasti na komade kao razbijena ljuska
jajeta. Bolje ti je da izađeš iz toga, ako ne želiš biti
uključen u njegove pošasti.³⁵

Luther je sve to vidio iz prave perspektive kad je rekao: “Kraljevstvo cijelog svijeta nije ništa drugo od kore bačene psu. Zato neka odluka našega srca bude:

*Uzmite svijet, dajte mi Krista,
sve su njegove radosti samo prazno ime;
u njegovoj ljubavi ja ostajem zauvijek,
kroz vječnosti, nikamo dalje, samo s njime.*
– Fanny Crosby

U ovome znaku (*In Hoc Signo*)

*Kraljevstvo svijeta prolazi
u grimizu i zlatu ispraznost ovjenčana;
ljudi ustaju, pobjeđuju i umiru,
i sva je njihova priča ispričana.*

*Samo je jedno kraljevstvo božansko,
jedna zastava i dalje pobjeđuje:
to je kralj-sluga i njegov znak,
znak vješala na brežuljku život nasljeđuje.*
– Godfrey Fox Bradby

19. Bilješke

1. *The Ministry of Keswick*, First Series, Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1963., str. 110.
2. *The Boston Herald*, 15. Studenog 1990.
3. Dr. J. H. Jowett, daljnja dokumentacija nije dostupna.
4. F. B. Meyer, *The Christ Life for Your Life*, Chicago: Moody Press, n.d., str. 78.
5. *The Best that I Can Be*, Singapore: OMF Books, 1965., str. 72., 73.
6. *Lord of What's Left*, Grand Rapids: Baker Book House, 1982., str. 83.
7. *The Keswick Week*, 1983., str. 154.
8. E. Stanley Jones, *Growing Spiritually*, New York: Abingdon Press, 1953., str. 18.
9. *Don't Just Stand There... Pray Something*, Amersham-on-the-Hill, England: Scripture Press, 1992., str. 57.
10. *Christianity Today*, 13. siječnja 1989., str. 42.
11. *Today's Choices for Tomorrow's Mission*, Grand Rapids: Academic Books, 1988., str. 199.
12. Ronald Dunn, op. cit., str. 212.–213.
13. Dostojevski je pisao svojoj nećakinji da je pokušao opisati moralno savršenu osobu, ali je morao priznati da je njegov junak manjkav u mnogo čemu. Nitko ne može napisati priču o savršenoj osobi bez božanskog nadahnuća. Kao što je Renan rekao: "Potreban je Krist da bi se izumio Krist."
14. *Kingdoms in Conflict*, Grand Rapids: William Morrow/Zondervan Publishing House, 1987., str. 274.
15. *The Great Evangelical Disaster*, Westchester, IL.: Crossway Books, 1984., str. 142.
16. *The Epistles to the Thessalonians*, New York: George Doran Co., n.d., str. 161.
17. Ronald Dunn, op. cit, str. 212.
18. Michael Medved, *The Battle Against Beauty and Truth*, Readers Digest, lipanj 1991., str. 149.
19. *Tampa Tribune*, FL, 22. siječnja 1974.
20. Op. cit., str. 64.
21. *Words of Wisdom for Daily Life*, Pasadena, TX: Pilgrim publications, n.d., str. 104.
22. Isto.

23. William Kelly, daljnja dokumentacija nije dostupna.
24. Elisabeth Elliot, *The Person Who Influenced Me Most*, Christianity Today, 7. listopada 1983., str. 30.
25. Quoted in *Uplook Magazine*, veljača-ožujak 1993., str. 18.
26. C.I.B. Bulletin, Bend, Oregon, svibanj 1991., str. 1.
27. Daljnja dokumentacija nije dostupna.
28. Leslie T. Lyall, *John Sung*, Chicago: Moody Press, 1954., str. 40., 41., 47., 48.
29. F. B. Meyer, *Abraham, Friend of God*, London: Lakeland, 1974., str. 26.
30. *Hide or Seek*, Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Company, 1974.
31. *Your God Is Too Small*, New York: The Macmillan Company, 1958., str. 101.
32. C.I.B. Bulletin, Bend, Oregon, svibanj 1991., str. 1.
33. Arthur T. Pierson, *Knowing the Scriptures*, NY: Gospel Publishing House, 1910., str.
34. *Genesis*, Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1973., str. 142.
35. *Christ Our Wisdom from God*, The Ministry of Keswick, First Series, Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1963., str. 110.

